

ПРОЛОГ

Тієї ночі, коли Зістрі Д'Еню осиротів, йому сказали, що він житиме з королем.

Ступаючи по лискучій оніксовій залі, він і гадки не мав, як рухаються його руки й ноги — такими важкими вони були. Він не знав, як досі може дихати; здавалося, що все повітря зникло, втонуло разом з його батьками. І хоча мати вчила його, що сльозами горя не здолаєш, дев'ятирічний Зістрі ніяк не міг стримати їх: вони витікали з-під маски й котилися по обличчі.

Обоє пропали в морі.

Пропали. Обоє.

Це були останні слова, які запали йому у свідомість, перш ніж висока постать, у фіалкових очах якої світилися зорі, прийшла, щоб забрати його.

Ачак, називали вони себе. Обличчя, не обтяжене маскою, зі шкірою чорною, як у Зістрі, але лискучою і наче з якогось іншого світу. Їхня подоба постійно змінювалася, обертаючись із чоловіка в жінку, і переміна ця була така сама легка, як подув вітру, що здійсмає брижі у ставку опівночі.

Ачак був братом і сестрою, двома істотами в одному тілі.

Зістрі вбирав у себе це знання, як і будь-яке інше, швидко й непомітно.

Виростаючи в Королівстві Злодіїв, усякий швидко вчився, що реальність — це щось насправду дивовижне. В усьому його дитинстві перепліталася безліч неможливого й суперечливого.

Як і тепер.

Зістрі ліг у ліжку з думкою, що прокинеться з наповненим по вінця життям, а натомість воно виявилася порожнім.

Змахуючи час від часу сльози, що викочувалися з-під оксамитової маски, Зістрі оглядав велику залу. Що кілька кроків з пласкої підлоги стриміли гострі шпилі обсидіану, затиснуті між подібними зубцюватими утворами, які випиналися зі стелі. Згодом він дізнається, що внутрішнє оздоблення палацу повторює печерне королівство за його стінами, де сталактити та сталагміти повсюди здіймаються вгору та спадають униз. Де перевдягнуті мешканці повсякчас виринають, наче нізвідки, скептично озирваючи тих, хто проходив мимо.

«Що ти ховаєш? Що я можу в тебе забрати?»

А тут придворні в масках вислизали з потаємних закутків і спостерігали за тим, як його ведуть.

«Звідки ти знаєш нашого короля? Як я можу в тебе забрати?»

Зуби, кігті й самоцвіти, пір'я та різьблені кості раз у раз зринали серед натовпу — усе це прикрашало сукні, мантії та костюми тих, хто обертався, щоб оглянути процесію. Їхні погляди, здавалося, прикипали частіше до постаті без маски, яка вела перед, ніж до дитини, що прийшла до палацу. Ачак, очевидно, не боявся розкрити свою особу в цьому королівстві хаосу й гультьяйства. Таким був вибір найбільших відчайдушів і дурнів. Утім, Зістрі відчував, що Ачак не належить ні до одних, ні до других. Та все ж було видно, що ці близнята

світяться небезпечною упевненістю в собі. Здавалося, вони йдуть відкрито, бо не мають чого ховати від цього потаємного світу.

«Немає тут зла, якого ми не бачили або не чинили самі», — промовляв байдужий погляд близнюків.

Зістрі дрижав, ідучи за своїм проводирем і легко вловлюючи гострий запах його позаземної сили. Було очевидно, що Ачака знали при цьому дворі, і хоча тут знали також Д'Енью, як і більшість шляхетних злодійських домів, їхні обличчя завжди лишалися прикритими.

«Слава й ім'я людини безцінні в нашому королівстві, сину, — якось промовив батько, вкладаючи Зістрі в ліжко. — І часто вони бувають також взаємозаперечними. Але найголовніше, що ми всі можемо відродитися за допомогою перевдягання. Завтра ти можеш бути кимось зовсім іншим, ніж учора».

Тоді це здавалося дивовижним і захопливим, але тепер, коли Зістрі йшов услід за близнюками й пробігав поглядом по юрбі, що жадібно пожирала очима його, чужинця в чужому місці, він бажав лише одного: щоб сьогодні було таким самим, як учора, і він далі був хлопцем, що має батьків.

— Яка смачненька рибка, — почувся писклявий голос придворного, який нахилився, щоб роздивитися Зістрі з-під свого всіяного перлами головного убору, світлячи до нього зеленими очима.

— Ти привів його, щоб розважити нас, Ачаку? — спитав другий, і його довгі вигострені нігті ковзнули по плечу Зістрі. Від його постаті віяло збудженою цікавістю: солодкава і кисла, вона змусила м'язи Зістрі напружитися. Ще дещо наївний у своїй магії, Зістрі був благословенний даром забутих богів — він читав емоції інших. Почуття він сприймав як аромати

й пахощі; від суму та гніву завжди віяло гниллю, тоді як щастя й надія пахли квітами.

— Він тут, щоб відвідати короля, — промовив Ачак, не сповільнивши ходи ні на мить. — А тому краще не чіпай того, що тобі не належить.

Пара відсахнулася, коли її пройняв жах — запах прокислого м'яса — і схилилася в поклони, бурмочучи вибачення. Утім, попередження Ачака ще більше посилило загальну інтригу при дворі. Шепоти пробігли по залі, немов вогонь серед сухого галуззя. Увага юрби була тепер прикута тільки до нього; кімнату наповнила жагуча інтрига.

І хоча більшість дітей сповнилися б жаху, опинившись у такому лютому оточенні, Зістрі воно було аж надто знайоме. Подібні гості щодня заповоняли долішні поверхи його дому.

При згадці про батьків та їхнє товариство груди хлопця проштрикнув глибокий біль, здушивши його ще сильніше. «Пропали. Обое пропали». Зістрі відвів очі від придворних, що оглядали його, і вступився натомість у свої ноги, чорну підлогу під собою і хитливе відображення осиротілого хлопця.

«Що ж тепер буде з Макабрісом?» — подумав він, і його очі знову налилися слізьми.

Чи може він зникнути так само легко, як його батьки?

«Так, — його магія стиха плакала в ньому. — Так само легко, як і ми».

«Так, — подумки погодився Зістрі, відчуваючи, як підступає печаль. — Так само легко, як і я».

Глибоко поринувши в тугу й думки про невідоме майбутнє, хлопець не підводив очей, аж доки Ачак не повів його до тронної зали через великі важкі двері з гігантськими кам'яними вартовими обабіч.

Крізь одяг на нього війнуло важким теплом, але він все одно задрижав від прадавньої магії, що зібралася в печеристій кімнаті. Лава зміїлася вниз, палахкочучи жовтогарячим вогнем обабіч довгої стежки, яка дедалі вужчала, що ближче вони підступали до трону. У свідомість мимоволі вгризався сумнів: «Ти й справді хочеш бути тут?»

«Ні, — подумав Зістрі. — Я хочу додому».

Хоча він провів чимало піщин часу, вивчаючи увінчаний іклами палац із вікна своєї спальні й міркуючи про короля, цікавість Зістрі згасла того вечора. Він просто бажав неможливого — знову повернутися у вітальню своєї сім'ї, бути поряд із батьком та матір'ю, слухати їхні довгі розмови про події тієї ночі в Макабрісі. І про сумнозвісних гостей, що туди заходили, та борги на їхніх руках. Принаймні тоді батьки були ще живі.

А тепер — ні.

І ніколи більше не будуть. Себелюбна Тінь неохоче розлучалася з мертвими.

— Підійди ближче, — громохкий голос, змішаний з десятком інших, повернув Зістрі до тронної зали. Ачак відійшов, залишивши його без захисту перед Королем Злодіїв.

Гострий страх пронизав Зістрі, коли він уперше поглянув на правителя цього дому. Чимало історій ходило про короля, переважно жорстоких, що проймали смертельним жахом, але його походження губилося в Безвісті. У тій прірві, що поглинала історії, які не розказував більше ніхто. Утім, здавалося, що його минуле не надто цікаве народу. А надто батькам Зістрі, які згадували лише з повагою про свого правителя. Здавалося, що мешканців його королівства тривожило тільки те, щоб воно залишалося таким, яким було завжди: вітало всяку істоту, розпусту, бажання, гріх і дар забутих богів, що існували в Аадилорі.

«Наше королівство існує, щоб стримувати хаос, перешкодити йому виплеснутися на решту Аадилору, — часто повторювала мати, пояснюючи Зістрі призначення їхнього дому. — Якщо ти колись зважишся вийти за межі нашого потайного печерного міста, то, безумовно, почувеш лайливі, недобрі слова про Королівство Злодіїв. Хоча більшість ніколи в нього не потикала носа й ніколи цього не зробить, вони все одно нас ненавидять. Така людська природа: коли чогось не розумієш, то боїшся цього, а надто тих, хто не такі, як ти. Ці люди й гадки не мають, що можуть жити своїм життям завдяки нашому королівству та нашому королю. Він править світом надто несамовитим, щоб його могла цінувати решта Аадилору».

І той самий король наказав Зістрі підійти ближче.

Зібравши останні сили, хлопець почовгав уперед, не зводячи очей з пульсивної хмари диму, за якою правитель ховався від його зору. Про це йому також колись розповідала мати.

«Чи знаєш ти, що наш король майже весь час сидить у диму, мій любий?» — спитала вона сина, коли той, умоствившись на ліжку, дивився, як покоївка підтягує і застібає її сукню. Його батьки готувалися до грандіозного кликаного вечора в палаці. Зістрі тоді здавалося, що його мати наче Юза, забута богиня сили: її чорна шкіра переливалася золотом, а головний убір розходився променистим віялом над головою — сонце, що заходить за обрій. «Свою приховану подобу він розкриває лише перед тими небагатьма, кому довіряє, — її груди випнулися від гордості. — Одного дня, мій сину, ти також побачиш його, як і ми з твоїм батьком».

Згодом Зістрі лише гадатиме, що сказала б мати, якби дізналася, скільки всього їхній король розкрив йому врешті-решт.

Але поки що він не міг роздивитися краю його корони, плеча чи руки всередині темної хмари. Тільки всепоглинуща сила короля сходила вниз із помосту, і завдяки своєму Зору — здатності бачити магію, бо він і сам нею володів — Зістрі дивився, як срібні нитки увиваються вперед. Мерехтливі стрічки короля погладили його руку прохолодою, обвилися довкола шиї, вивідуючи, яка сила живе в серці Зістрі. Його магія відгукнулася — бентежно заструменіла в жилах.

«Ховайся, — скавуліла вона. — Нам треба сховатися».

Хоча Зістрі було лише дев'ять, він знав, що не зможе сховатися, перебуваючи тут, у володіннях свого короля.

Зібравши всю до останку відвагу, він намагався не зважати на вивідчу магію і стояв незрушно на місці. Здавалося, минуло ціле життя, поки відповзли срібні пальці, дозволивши йому нарешті випустити з себе тихе зітхання, яке, утім, обірвалося швидко, коли король промовив слова, що розітнули йому груди.

— Ти втратив своїх батьків цієї ночі, — він сказав це без милосердя чи будь-якого почуття, ствердивши лише факт.

«Ти втратив своїх батьків цієї ночі».

«Ні! — хвиля гніву здійнялася в Зістрі, його руки стислися в кулаки. — Це неправда. Ти кажеш неправду!»

— Це сувора реальність, яку важко прийняти комусь такому юному, — провадив далі король, наче мав такі самі дари, що й Зістрі, і знав його серце. — І навіть комусь страшенно старому, хоча обставин це аж ніяк не змінює. Це велика втрата, що вони зійшли до Тіні.

Зістрі прикусив нижню губу, щоб вона не тремтіла, коли важка правда життя вкотре наринала на нього, і лють знову змінилася спустошливим горем.

— Твої батьки були моїми повірниками, — хмара диму пульсувала з кожним словом короля. — Брієлла й Галсон виконували важливу роботу для королівства, дякуючи Макабрісу, — він на хвилину вмовк, щоб підкреслити всю вагу сказаного, і їхні імена прокотилися луною по височенній залі. — Ти виріс тут і, без сумніву, розумієш усю цінність таємниць та володіння знаннями про справжню особу іншого. Зістрі Д'Еню з другого шляхетного дому злодіїв, твої батьки мали владу над багатьма своїми завсідниками. Безліч їхніх гостей радо приставали на угоду, аби позбутися важкого боргу чи кари для тих, хто смів красти або шахрувати в Макабрісі. Це була надзвичайно розумна ділова схема, і завдяки їй вони стали моїми найближчими радниками. Як бачиш, король мусить знати, що відбувається в його королівстві, а тому я потребую всіх тих, хто володіє цими знаннями.

Попри обставини, Зістрі жадібно вбирав кожне слово. Батьки були очима й вухами Його світлості за межами цього палацу. Щонайменше однією парою їх.

Потай Зістрі поглянув позад себе — туди, де стояв Ачак. Впіймавши погляд хлопця, Ачак зблиснув усмішкою, немовби кажучи: «Так, ми також бачимо й розуміємо те, що відбувається в цьому королівстві й не тільки».

— Ти, безсумнівно, дивуєшся, чому я розкакую все це дитині, — мовив король, знову привернувши увагу Зістрі до повислої чорної хмари. — Але перш ніж я відповім на твої запитання, ти мусиш відповісти на три мої. Чи готовий ти до такого обміну?

Магія Зістрі залоскотала жили в передчутті. Хоча він був лише хлопцем, проте відчував, що це одна з тих піщин часу, яка назавжди змінить його майбутнє — так само як щойно змінила втрата батьків.